

Sygn. akt VII U 298/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 października 2018 r. w Warszawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 5 stycznia 2018 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 298/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 5 stycznia 2018 r. wydał decyzję, nr: (...) mocą, której stwierdził że wnioskodawczyni A. K. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Zadłużenie za okres od kwietnia 2012 r. do lutego 2017 r. wraz należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 60.742,85 zł, w tym: z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 32.643,72 zł i odsetki w kwocie 161,00 zł, z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 13.201,54 zł i odsetki w kwocie 3.291,00 zł, składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie 2.773,59 zł i odsetki w kwocie 672,00 zł (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 5 stycznia 2018 r., nr: (...) – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Odwołanie od ww. decyzji organu rentowego z dnia 5 stycznia 2018 r. złożył płatnik składek **A. K.** wskazując, że pismem z dnia 6 kwietnia 2017 r., organ rentowy powiadomił ją o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Ubezpieczona stwierdziła także, że organ rentowy poinformował ją o zakończeniu postępowania dowodowego i doręczył jej zaskarżoną decyzję, która jest merytorycznie nieprawidłowa, albowiem uwzględnia należności składkowe, które uległy przedawnieniu. W konkluzji odwołania ubezpieczona zwróciła się więc o zmianę zaskarżonej decyzji oraz zasądzenie na jej rzecz od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych (odwołanie z dnia 14 lutego 2018 r. k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wskazał, że w dniu 6 kwietnia 2017 r. wysłał odwołującej zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu nieopłaconych składek. Następnie w dniu 20 listopada 2017 r. skierował do odwołującej zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego, a w dniu 5 stycznia 2018 r. została wydana decyzja stwierdzająca zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od kwietnia 2012 r. do lutego 2017 r. Organ rentowy podkreślił, że zgodnie z treścią przepisu art. 24 ust. 4. ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 106 ze zm.) należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6. Przy czym stosownie do ust. 5f ww. artykułu w przypadku wydania przez organ rentowy decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nadmienił, że postępowanie w sprawie obowiązku opłacania składek przez odwołującą zostało wszczęte w dniu 6 kwietnia 2017 r., a więc jeszcze przed upływem 5-letniego okresu od powstania wymagalności składki za miesiąc kwiecień 2014 r. oraz za następne miesiące. Wobec powyższego, należności te nie uległy przedawnieniu, co czyni zarzut odwołującej bezpodstawnym. Mając na uwadze powyższe okoliczności, organ rentowy stwierdził, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowieź na odwołanie z dnia 7 marca 2018 r. k. 6-8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. K., prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od dnia 5 listopada 2007 r. do dnia 30 grudnia 2013 r., jak również prowadzi ją od dnia 1 kwietnia 2014 r. do chwili obecnej. Z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej ubezpieczona A. K. dokonała zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia zdrowotnego, jak również zobowiązała się do opłacania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Dokumenty rozliczeniowe ZUS DRA zostały zaewidencjonowane na koncie ubezpieczonej za okres od listopada 2007 r. do grudnia 2013 r. oraz od kwietnia 2014 r. do chwili obecnej (okoliczność bezsporna).

W dniu 6 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wysłał ubezpieczonej A. K. zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Następnie w dniu 20 listopada 2017 r. organ rentowy skierował do odwołującej zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego, konsekwencją czego było wydanie w dniu 5 stycznia 2018 r. decyzji, stwierdzającej zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od kwietnia 2012 r. do lutego 2017 r. W treści powyższej decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni A. K. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Stwierdził także, że zadłużenie za okres od kwietnia 2012 r. do lutego 2017 r. wraz należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 60.742,85 zł, w tym: z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 32.643,72 zł i odsetki w kwocie 161,00 zł, z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 13.201,54 zł i odsetki w kwocie 3.291,00 zł, składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie 2.773,59 zł i odsetki w kwocie 672,00 (zawiadomienie o wszczęciu i zakończeniu postępowania, decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 5 stycznia 2018 r., nr: (...) – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, ubezpieczona A. K. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. W treści odwołania ubezpieczona podniosła, że decyzja organu rentowego z dnia 5 stycznia 2018 r., nr: (...) jest merytorycznie nieprawidłowa, albowiem uwzględnia należności składkowe, które uległy przedawnieniu (odwołanie z dnia 14 lutego 2018 r. k. 3-4 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 5 stycznia 2018 r., nr: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 5, art. 8 ust. 6 pkt. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 106 ze zm.) - obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są m.in. osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się m.in. osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Zgodnie natomiast z art. 13 pkt. 4 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu rentowym i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do od dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na których wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Stosownie zaś do treści art. 46 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zgodnie z art. 32 ww. ustawy do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 1 ustawy systemowej, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i wysokości określonych w ustawie z 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa. Z uwagi na fakt że wnioskodawczyni nie dopełniła obowiązku określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, organ rentowy działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt. 3 powołanej ustawy, określił wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Poszczególne tytuły składek i ich wysokość są w niniejszym postępowaniu niesporne, a wysokość i tryb ich ustalania uregulowane są w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zarzut przedawnienia podniesiony przez wnioskodawczynię w odwołaniu nie mógł jednak zostać uwzględniony w niniejszym postępowaniu. W tym miejscu wskazać należy, że przedawnienie zobowiązań składkowych reguluje przepis art. 24 ust. 4 ustawy systemowej, który na przestrzeni ostatnich 18 lat ulegał zmianom. Zgodnie z pierwotnym brzmieniem tego przepisu, obowiązującym od dnia 25 listopada 1998 r., należności z tytułu składek ulegały przedawnieniu po upływie 5 lat, a w przypadku przerwania biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 5, po upływie 10 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. W myśl ust. 5 - bieg przedawnienia przerywało odroczenie terminu opłacenia należności z tytułu składek, rozłożenie spłaty tych należności na raty i każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik. Ww. przepisy w powyższym kształcie obowiązywały do dnia 31 grudnia 2002 r. Od dnia 1 stycznia 2003 r. brzmienie ww. przepisów uległo zmianie na mocy przepisów ustawy z 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 241, poz. 2074). Zmiana ta polegała przede wszystkim na wydłużeniu terminu przedawnienia składek z 5 do 10 lat. Przepis art. 24 ust. 4 otrzymał następujące brzmienie: należności z tytułu składek

przedawniają się po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-5d. Ustępy od 5 do 5d uregulowały kwestię przedawnienia należności składkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem oraz kwestię zawieszania i przerywania biegu przedawnienia. Ust. 5 określał, że nie ulegają przedawnieniu należności z tytułu składek zabezpieczone hipoteką lub zastawem, jednakże po upływie terminu przedawnienia należności te mogły być egzekwowane tylko z przedmiotu hipoteki lub zastawu do wysokości zaległych składek i odsetek za zwłokę liczonych do dnia przedawnienia. W myśl ust. 5a - bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu od dnia zawarcia umowy, o której mowa w art. 29 ust. 1a, do dnia terminu płatności odroczonej należności z tytułu składek lub ostatniej raty. W myśl ust. 5b - bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia wszczęcia do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego oraz postępowania przed sądem. W myśl ust. 5c - bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości, a po przerwaniu bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu postępowania upadłościowego lub jego umorzeniu, a w myśl ust. 5d - przedawnienie należności z tytułu składek wynikających z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej lub następcy prawnego następuje po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja została wydana.

W odniesieniu do składek na ubezpieczenie zdrowotne kwestię ich przedawnienia przewidywał początkowo przepis art. 28 ust. 2 ustawy z 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz.U. Nr 28, poz. 153), który - obowiązując do dnia 30 czerwca 2004 r. - stanowił, że należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne ulegają przedawnieniu z upływem 5 lat, licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna. Ww. przepis uległ zmianie z dniem 1 lipca 2004 r., kiedy to termin przedawnienia ww. składek uległ dostosowaniu do terminu przedawnienia obowiązującego dla składek na ubezpieczenia społeczne, tj. wydłużeniu do 10 lat, licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna. Do składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne (art. 32 ustawy systemowej).

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, 10-letni okres przedawnienia przewidziany w zmienionym art. 24 ust. 4 ustawy systemowej znajduje zastosowanie do należności z tytułu składek, które stały się wymagalne przed dniem 1 stycznia 2003 r., jeżeli do tej daty nie uległy przedawnieniu według przepisów dotychczasowych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I UZP 4/08). Takie samo stanowisko należy odnieść do składek na ubezpieczenie zdrowotne, z tym że w tym przypadku zmiana przepisu określającego termin przedawnienia tych składek z 5 do 10 lat nastąpiła od dnia 1 lipca 2004 r. Przepis art. 24 ust. 4 ustawy systemowej został ponownie znowelizowany ustawą z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. Nr 232, poz. 1378). Zgodnie z aktualnym brzmieniem powołanego przepisu, należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6. Zwrócić jednakże należy uwagę, iż w art. 27 ust. 1 i 2 powołanej ustawy nowelizującej z dnia 16 września 2011 r. wprowadzono regulację, zgodnie z którą, do przedawnienia należności z tytułu składek, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym tą ustawą z tym, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Odnosząc się do podniesionego przez odwołującą zarzutu przedawnienia składek za okres od kwietnia 2012 r. do lutego 2017 r., Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, że należności składkowe za ten okres nie uległy przedawnieniu. Jak już zostało wskazane zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Powyższy – 5-letni termin przedawnienia należności z tytułu składek został wprowadzony od dnia 1 stycznia 2012 r. na mocy nowelizacji ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dokonanej w art. 11 pkt. 1 ustawy z 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. z 2011 r., nr 232, poz. 1378). Jednocześnie

w art. 27 ust. 1 ustawy systemowej przewidziano, że ów 5-letni okres przedawnienia (krótszy od obowiązującego do 31 grudnia 2011 r. 10-letniego okresu przedawnienia) stosuje się do składek, których bieg przedawnienia rozpoczął się (tak jak w niniejszej sprawie) przed 1 dniem stycznia 2012 r. Należy ponadto zaznaczyć, że zgodnie z art. 24 ust. 5a, 5b i 5e-6 ustawy systemowej zawieszenie terminu przedawnienia następuje w przypadku zawarcia umowy w przedmiocie rozłożenia należności z tytułu składek na raty - od dnia zawarcia tej umowy do dnia terminu płatności odroczonej należności z tytułu składek lub ostatniej raty, podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony - od dnia podjęcia tej czynności do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego, wystąpienia zagadnienia prawnego, od którego uzależnione jest wydanie decyzji, a którego rozstrzygnięcie należy do właściwości innego organu lub sądu - do dnia, w którym decyzja innego organu stała się ostateczna lub orzeczenie sądu uprawomocniło się, nie dłużej jednak niż przez 2 lata, wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia - od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna, śmierci spadkodawcy - od dnia śmierci spadkodawcy do dnia uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku albo zarejestrowania aktu poświadczenia dziedziczenia, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upłynęły 2 lata od śmierci spadkodawcy.

Nie ulega wątpliwości w ocenie Sądu Okręgowego, że organ rentowy doręczając odwołującej zawiadomienie o wszczęciu postępowania w dniu 6 kwietnia 2017 r. spowodował zawieszenie biegu terminu przedawnienia w rozumieniu art. 24 ust. 5a ustawy systemowej, tj. podjął czynności zmierzające do wyegzekwowania należności z tytułu składek. Biorąc pod uwagę powyższe należności z tytułu składek objęte zaskarżoną decyzją z dnia 5 stycznia 2018 r. nie uległy przedawnieniu. Ponadto Sąd Okręgowy w toku niniejszego postępowania miał na uwadze stanowisko judykatury zgodnie z którym, że jeżeli organ rentowy w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego ustali, że płatnik nie uiścił prawidłowo składek na ubezpieczenia, w toku postępowania odwoławczego przed sądem ubezpieczeń społecznych, to na płatniku spoczywa ciężar wykazania, że składki zostały przez niego opłacone w prawidłowej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa 1125/17). W orzecznictwie podnosi się przy tym, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, które mają obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Jednocześnie rzeczywistego znaczenia nabierają reguły rozkładu ciężaru dowodu, wynikające z art. 6 k.c., zgodnie z którymi strona odmawiająca uczynienia zadość żądaniu, a więc negująca uprawnienie żądającego, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. W ocenie Sądu Okręgowego odwołująca nie sprostowała spoczywającemu na niej ciężarowi dowodowemu, a jej aktywność w toku niniejszego postępowania była znikoma. Co więcej na wyznaczony termin rozprawy w dniu 28 czerwca 2018 r. nie stawiała się zobowiązana do osobistego stawiennictwa. W związku z powyższym Sąd uznał, że nie została skutecznie zakwestionowana prawidłowość decyzji z dnia 5 stycznia 2018 r., stwierdzającej zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od kwietnia 2012 r. do lutego 2017 r.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Okręgowy, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć odwołującej.

M.St.